

Brødre end mod den tysk-preussiske Skattnorm. Det er et Spørgsmaal, som dog ogsaa nok fortjener Overvejelse.

Om det andet Hovedpunkt, som jeg i Begyndelsen omtalte, at det ærede Medlem havde udtalt en saa stærk Modstand imod, nemlig at Flertallet i Ændringsforslag Nr. 13 har tilladt sig at foreslaa de fire Skattelove knyttede sammen, vil jeg ogsaa gerne sige nogle Ord. Det er jo saa, at vi nu befinde os under Skattereformernes Tegn. Der foreligger, som sagt, ikke mindre end fire Skattelove for Rigsdagen. Den ene Lov griber mer eller mindre direkte eller indirekte ind i den anden. Intet kan derfor synes naturligere end at knytte disse Love sammen, for at der ikke ved en enkelts Vedtagelse og en enkelts Udeladelse skal opstaa en meget betænkelig Forrykkelse i hele vort Skattesystem. Jeg tror, at Sammenknytningen af disse Skattelove til hinanden er en saa naturlig Tanke, som vel tænkes kan. Det ærede Medlem har jo allerede indvendt og vil formentlig endnu stærkere indvende, at det kan være ganske rigtigt, men en saadan Sammenknytning af disse Love — for ikke at bruge det stygge Ord Sammenkobling — vil bringe den ene til at snuble over den anden, saa vi ingen Vegne komme. Det er jo en Indvending, som kan gøres, og som paa et enkelt Punkt maaske kunde gøre nogen Indtryk paa mig, men det er rigtignok paa et andet Punkt, end det ærede Medlem vistnok mener. Ti medens han syntes, at der var en vis Rimelighed for at knytte de tre Love nemlig Overføringsloven, Indkomstskatloven og Toldloven sammen, er det netop Toldloven, jeg kunde tænke mig kunde forvolde en saadan Snubling, en saadan Forhaling af Sagen, og ikke nogen af de andre tre. Thi det kan dog ikke være skjult for nogen og vel mindst for det ærede Medlem, at Toldlovens Gennemførelse frembyder saa store Vanskeligheder, at man skal være ret sangvinsk for at tro, at den snarlig vil kunne gennemføres. Jeg kunde altsaa fra mit Standpunkt have forstaaet, om det ærede Medlem netop havde undtaget den, men det var tværtimod Sammenkoblingen af Lovforslaget om en Forhøjelse af Brændevinsafgiften, han udtalte sig imod, og han udtalte blandt andet, at det var den uretfærdigste Skat, det maatte Alle være enige om. Ja, det kan være, at nogle her i Landet kunne være enige om det, men ellers er den ganske Verden fuld af den største Uretfærdighed, thi der beskattes man berusende Drikke ganske anderledes end her, op til det fire-

dobbelte, tidobbelte mod, hvad vi beskatte. Det er altsaa kun i vort lille Land, at der findes nogle retfærdige; thi i Udlandet ere de fulde af Synd og Uretfærdighed fra den ene Ende til anden med Hensyn til denne Skat. Det forekommer mig overhovedet, at der særlig for Brændevinsafgiftens Vedkommende er mange gode Grunde til at søge denne Afgift forhøjet, ikke blot fordi den er saa unaturlig og eksempelløs lav her i Landet, men fordi det var, som jo alle bekendt — det ærede Medlem har sikkert heller ikke glemt det — en Forudsætning for Ølskattelovens Vedtagelse, at der skulde finde en Forhøjelse af Brændevinsafgiften Sted. Naar man ikke nu vil opfylde denne Forudsætning, saa er det — ja, jeg vil ikke bruge de Ord, der ligge mig paa Læben, — næsten en Svigten af Tro og Love. I øvrigt forekommer det mig ogsaa, at naar man staar i Begreb med at paalægge en begrænset Del af Samfundet en ny og hidtil ukendt Skat gennem Indkomst- og Formueskatten, er intet naturligere, end at man samtidig højner denne meget lave Skat, som rammer hele Samfundet, hvorved man ikke blot rammer hele Samfundet men ogsaa den Del, der ganske slipper fri for den ny Skat; det kunde næppe siges at være ubilligt eller uretfærdigt. Der kunde være Grunde nok at anføre for denne Skat, bl. a. ogsaa de mere etiske men dem skal jeg ganske holde mig fra her.

Jeg skal blot afslutte med et Par Bemærkninger. Det ærede 1ste Medlem fra 7de Kreds har baade i Gaar og i Dag gentagende sagt om et eller andet af de Ændringsforslag, Flertallet har tilladt sig at stille, at de gøre Gennemførelse af dette Lovforslag umulig. Han har med den ham egne Styrke sagt det Ord „umuliggjorde“. Jeg skal selvfølgelig ikke bruge et lignende Udtryk, til Dels fordi jeg indtager en langt beskednere Stilling blandt mine Meningsfæller end det ærede Medlem blandt sine. Jeg har altsaa intet Mandat til at kunne sige slikt, men jeg har siddet saa længe her i Tinget, næsten en Menneskealder, at jeg burde kende noget til dette Tings Flertals virkelige Stemning, og hvis jeg ikke tager fejl, tror jeg at turde forsikre det ærede Medlem om, at det sikreste Skridt, som han og hans Meningsfæller kunne gøre til overhovedet at standse vore Skattereformer, vil være at løse den Forbindelse, som nu forhaabentlig ved Afstemning vil blive knyttet mellem de fire Skattelove.